

Szerkesztőség:
Kaposvár, fő-ut 35 sz. a.
Ide küldendő a lap szellemi részét illető minden közlemény, kézirat, ismertetésre szánt könyv.

Kiadó-hivatal:
Leiteles H. könyvnyomdája
Kaposvár.
Ide ezimzendő az előfizetési pénz hirdetési és nyilvántartási általánban a lap anyagi részét illető minden közlemény.

NÉPJOG.

Előfizetési díj:
Egész évre 6 frt — kr.
Fél évre 3 frt — kr.
Negyedévre 1 frt 50 kr.

Hirdetések fölvetelnek:
helyben a kiadóhivatalban,
továbbá Budapesten Hasenstein és Vogler, Goldberger A. V. Lang és társa Bécsben Hasenstein és Vogler, Oppelk Alajos, Mosse Rudolf, Daube G. L. és társa Rotter és társa iróddában.

Megjelenik minden pénteken

Közbiztonság Kaposvárrott.

Szinte sajnálom, hogy némikép a városi tanács egy részének tekintélye rovására kell tennem a következő nyilatkozatokat.

Nem ujság, hogy minden veszett ügynek akad védője. Ismeretes közmondás az is, hogy a baj nem jár egyedül. Már csak ennél fogva sem volt tehát meglepő rám nézve, mikor a hiba szaporítása gyanánt a „Somogy“ utóbbi számában a „Közönség köréből“ hét ur nevével (köztük olyanokéval, kikről csodálom, hogy oda kölesönözték) aláírott nyilatkozatot kellett elolvasnom, a melyben a h. polgármester s a városi orvos konstatozza azt, hogy az a kutya, a mely a múlt héten négy egyént Kaposvárrott megmárt, csakugyan veszett volt. „Határozottsággal kiderült,“ mondják ők. (a megmárt szerencsétlenek irányában ép oly tapintattal, mint humanitással), hogy az volt. E dobolás kétségkívül tapintatos és gyöngéd tőlük. Mindkettőjük figyelmének, ildomosságának dicséretére válik. — S én mégis azt mondom a szegény balul jártaknak: bizzanak és reméljenek, tán még se úgy volt. Az orvos is csalódhatik. Kétségbeejtő volna, ha a reményről e hivatalos színezetű publikálás daczára is le kellene mondaniok.

Ezen, különben a dolog izes formájának jellemzésére szolgáló észrevétel után magára a dolog lényegére megyek át.

Amá hét ur a nyilatkozathoz következő együgyű kezdetet csinál, melyen aztán természetesen az egész, még — komolyabb czikk nyugszik. Ugymond:

„A „Népjog“ szerkesztője, lapja utolsó számában folyó évi márczius hó 3-án, mint ő mondja, minden értelmes és művelt lelkű ember nevében tiltakozik a kutyák agyonlövetése ellen s ezen nyilatkozatát gúnyos szájfintorgatással s öntudatos felsőbbbséggel dobja a városi kapitány szemébe.“ stb.

Hát bizony sajnálom, egy kis hiba van a toll körül. Nem jól tudták elolvasni, vagy legalább nem voltak képesek megérteni, a mit írtam. Én ugyanis az itt czitált szövegéből egy betűt se, egy kommat se mondtam. Nem én. Hanem épen megfordítva azt állítottam, még pedig rájuk is való gyöngéd figyelemből egész világos abc-stylusban, hogy:

„Kaposvár város polgárságának nagy része nevében óvást emelek az ellen a Leposits féle fölfogás ellen, mintha itt a kapitányi hivatal ellen bárkit isztetlenséggel viseltetnék. Ellenkezőleg. A hivatalt tiszteljük, de már csak engedje meg Leposits, hogy őt magát mint Lepositsot komikusnak tartassuk továbbra is.“

Ezt mondtam, egy betűvel se többet. Méltóztassanak még megolvasni egy-két — tizszer. Még előre éltem a gyanupörrel és meg is kérdeztem, ha: „vajjon Leposits megérti-e ezt a különbséget?“ Ime most látom, hogy csakugyan nem értették meg. Hát én erről nem tehetek. De nem is kell most már a művelt lelkű, elég az értelmes emberektől megkérdezni, lehet-e nekem ma komoly szavam erre az értelmetlenségre és nem-e méltán öntudatos lehet az én — felsőbbbségem.

Egyébiránt annak, ki a viszonyokat ismeri, csak egyetlen pillantást kell vetnie a nyilatkozat alatt diszló nomenklaturára s azonnal tisztába van, mily sulya van az általuk mondottaknak.

No de hiszen itt másról van szó. Ezeknek nyilatkozniok kellett, hát nyilatkoztak. Az én reám nem tartozik.

A kérdés az (s szépen kérem, ha egyáltalán képesek rá, jól megértsék):

Van-e joga Lepositsnak ahhoz, hogy miután valaki (például magam) valahol állítólag azt kérdezi, hogy Leposits személyesen lövöldözi-e a kutyákat? van-e joga, hogy azt a valakit emiatt kihallgatásra a kapitányi hivatal-szobába beidézze?

Van-e joga? tessék önmagukra gondolni.

Ez a kérdés. S a felelet az, hogy nincs. Tehát ez rút, de buta visszaélés volt a hivatalos hatalommal. Ha privátim akart tőlem valamit megtudni (jegyzőkönyvet se vett föl megjelenésemről), akkor nem küldhetett hivatalos idézést, hanem névjegyet, vagy ha ilyet nem használ: magánlevelet és kérnie kellett volna látogatásomat. Ha pedig hivatalosan akart kihallgatást, ha panasza volt ellenem, akkor kellett volna fordulnia az illetékes törvényes hatósághoz. A ki rendőri kihágást nem követ el, azt a kapitánynak vállalásra becsitálnia joga nincs. Elég népszerűen magyarázom. Erről van szó, nem pedig arról, hogy helyesen tették-e, hogy lövöldözték a kutyákat, vagy nem. Hanem hát ha egyszer ezt valakik nem értik, hát hiába explikálom nekik.

A dolog ezzel tán be is lett volna fejezve, mert a mi engem illet, én némelyek felett ha felsőbbbséggel vagyok is, mégis igénytelen porszemecske és így megelégedtem volna a magam válaszával, amit a kapitánynak adtam. Azonban ő nem nyugodott bele s fájdalommal jelentem most, hogy márczius 3-án egy szavahihetőségre teljesen kvalifikált kaposvári lakos keresett föl és szives volt tudtomra adni azt, hogy Leposits, a kapitány őt azzal kívánta megbizni, miként engem orozva, éjjel tetteleg hántalmazzon. Az illető azonban, (kivel addig épen nem barátságos viszonyban állottam), megundorodott e fekete-lelkiségtől és Leposits minden számitása ellenére épen hozzám jött el, a tervre figyelmeztetett és saját kezeirésében is kiadta azt tanuskodni kész az ügyben: itt az irás a zsebemben.

Hát ez aztán már gondolom, minden kvalifikálhatáson aluli eljárás. Hogy Leposits ma kapitány Kaposvárrott, ahhoz a városnak gratulálók, — de már én dikics ellen csak revolverrel járok. Így biztosabb. Benem ez is érlelte a határozatot, hogy a kapitány működéséről a leplet most már mindenki mélet félretevésével lerágnassam. Őt teszem felelőssé, ha egy hajam szála meggyöngösül. Fáj, hogy tennem kell, de hát én Lepositsot azelőtt személyesen soha sem ismertem, vele összekötetésben nem állottam, ellenséges viszonyban nem éltem, lépéseim indokát csak az képezi, mert látom, hogy tudatlanságánál, kénykedésre hajló, itt ravasz, ott rosz indulatu, pöffeszkedő, gögös természeténél fogva e művelt városban az ő potenciája a személyes biztonságra nézve veszedelmes.

Törvényről, adminisztratív hatásköréről fogalma sincs, hivatalát nem érti, az eszélyt és ügyességet személyes durvasággal pótolja. Mindezt most már adott esetekből tudom: előfordult, hogy magát a nyilatkozó h. polgármestert, feljebbvalóját is czitáltatta drabanttal, az nem ment s lett felsülés a legénység előtt. Előfordult, hogy vidéki hitelező követelése érdekében tisztességes kaposvári polgárt idézett maga elé, a mihez semmi joga nem volt s amaz, csakhogy to-

vábbi kellemetlensége ne legyen, ki is fizette a követelést ott, a rendőrségnél, S vannak adataim, miként bánik el egygyel is, mással is, miként veszi el erőszakkal jog és igazság ellenére az iparos segédeket egyik helyről steszi a másikra, hogyan parancsnokol és basáskodik, s miként történt, hogy törvény tiprásával és minden józan ész kikerülésével még biztosítási dolgokba is avatkozott, — de hogy együtt megtarthassam a további biztos, bebizonyított eseteket, majd együtt használandom föl és fogom rá figyelmeztetni a közönséget.

Mindezeknél fogva akár vagyok tehát felsőbbbségben, akár nem, s akár tetszik az némely uraknak, akár nem tetszik és akár tudják magukat beleélni, akár nem tudják, hogy ők s az ő személyeik és kupaktanácsos működésük a nyilvános kritika tárgyának megtéessék, én itt nekik más biztatót nem nyújthatok, mint azt, hogy az bizony ezentúl — így fog menni. S jó is lesz így.

Folytatjuk.

A szigetvári ünnepély.

Üdvez legyen Szigetvár városa pártkülönbség nélkül.

Nagy érdeklődés között s megyeszerte általános lelkesedés mellett folynak az előkészületek Fornszek Sándor arczképének a szigetvári városház termében leendő elhelyezéséhez.

Az ünnepély márczius hó 18-án, szombaton délelőtt 11 órakor fog kezdődni. A program részletein most dolgoznak. Budapestről, Pécsről és Kanizsáról több vendég lesz jelen, a megye összes választókerületei szintén valószínűleg képviseltetni fogják magukat, hogy pedig a szigetvári választókerület mennyire vesz részt az ünnepélyen, az a kerületben uralkodó hangulatról már most sejtethető. A buzdításra itt szükség nincs, kérjük mégis az ünneplendő tisztelőit, hogy ama napon mentől számosabban megjelenni méltóztassanak.

A rendező bizottság meghívása így hangzik:

Felhívás!

Városunk képviselő testülete; országos képviselőnk Fornszek Sándor ur arczképének ünnepélyes leleplezését határozta el; melyre is folyó év márczius 18-ikára, a nevezett képviselő ur tisztelőit pártkülönbség nélkül meghívja a

rendező bizottság.

A leleplezés a tanácsteremben délelőtt 11 órakor történik.

Délután 1 órakor közebed a „Koronában“ személyenkint 1 frt 50 kr., a résztvenni kívánók a rendező bizottság bármelyik tujánál folyó hó 17-ig jelentkezzenek.

Vidékieknek szállásokról gondoskodva leendő.

A bizottság tehát a vidékiek elszállásolásáról is gondoskodik. Ez nagy kényelem. Kaposvárról számosan kimennek. Névre meghívók szétboesáttatni nem fognak, ki Fornszek tiszteletreméltó alakját, szilárd elvhűségét, férfias jellemét s a tényt, hogy kerülete négy ízben egymásután megbizta őt a legszebb kitüntetéssel, a mandátummal, — ismeri, ha csak elháríthatlan akadályok vissza nem tartják, vegyen részt az ünnepen.

Föl tehát, föl! A szigetvári kerületből minden egyes község részéről legalább egy két tag elmaradhatatlan! Azok, kik az ünnepeket közelről ismerni tanulták, kik a választási urnák körül annyi szép órát végig harcoltak, nem maradhatnak el saját dicsőségük e viszfényétől!

Föl! Föl!

Tisztelet Fornszek Sándornak!!

„A mi kis fészünk.”

— Válasz. —

Fenti cím alatti tárcacikk („Népjog” 8. sz.) az iparos ifjuság képző és segélyező egyesületéről azt mondja, hogy nem prosperál; tagjai fogyni kezdenek; a még megmaradó tagok nem fizetik pontosan az illeteket.

Köszönettel vesszük mindenkitől, ha bár mely ügy, különösen pedig testületek körül felmerülő hiányok — minél behatóbban, annál jobb — szellőztetnek; de hogy ebbeli köszönetünk valódi leküszöböltetésé váljék, akkor bizony elvárjuk, hogy a dorgát közvetlen orvoslási javaslat is kövessék, mert máskülönben még a legjobb szándék is félszűcs marad.

Igy van ez a szerény „iparos ifjuság” egyesületével is, mely ugyszólván még csak csirájában levén, természetesen csak akkor fejlődhet életképességgel, ha üde ápolásra, jótévő támogatásra lel, nem pedig, hogy eleve már megtagadtatik tőle a prosperálás, az életképesség.

Tökéletesen osztozunk cikkíró ur azon nézetében, miszerint anyag nélkül nincs egyesület: következetes dolog ekként, hogy a kötelezett illetek pontosan fizetessenek be.

Tény az, hogy vannak az egyesületnél egy némely hátrálékok, de messze sem oly nagy mérvben, hogy ez által az egyesület fennállhatása megrendítetné! E mellett tények szólnak, a mennyiben az egyesületnek 1/2 évi fenállása óta még nem fordult elő eset, hogy betegségbe esett, vagy amugy istápra szorult tagok, alapszabályszerű orvosi, gyógyszeri, pénzületi segély nélkül maradtak volna; sőt ellenkezőleg: a legnagyobb felügyelettel, gondozással láttatnak el mindig a betegek, lábadozók, de még azon tagok is, kik időnként munkahiány miatt kenyérkeresetükben gátolják.

Foganatosítottak pedig ezen segélyek anélkül, hogy a takarékpénztárban elhelyezett 150 frt tőkéskét igénybe kellett volna venni.

És legszigorabban véve is, nem csudálhatjuk, ha egyik vagy másik segéd igen szerény hetibéréből ruházati és egyéb szükségletét fedezni kellvén, néhány héttel elmarad: de sőt önálló mestereknél is fordul elő eset, hogy a mai üzletpangásnál nem képes időnként néhány hatost nélkülöznie tenni.

Azonban ez irányban ezentúl úgy is nagyobb figyelmet fordíthatni arra, hogy első sorban a hátrálékok fognak behajtatni, másrészt pedig nagyobb mérvben új hátrálékok korlátozása vezettetik be.

Legjobb reményünk van, hogy ezen szerény egyesület — habár lassan — életképességnek néz elé, anyagilag és szellemileg! Elismeréssel kell lenniük ifjú iparosaink irányában, kik napestig a műhelyben, többé kevésbé fárasztó munkakötelességnek híven megfelelve, esti szűk idejüket az egyesület könyvtára körül, vagy amugy társas szórakozás közt tölteni törekednek.

Sajnosan kell érintenünk ugyan, hogy az egyesület alakulásának, ugyszólván hajnalán, egy két tag olyan kárhózatot követett el, a mely az egyesület hírnevét némileg homályosíthatta, és a pártoló tagok némelyikének bizalmát az egyesület irányában megrendítette volna! De az egyesület hírnevét óvándó, ezen fekélyszerű tagok kiküszöböltettek, és ma azon uton vagyunk, a melyen remélhetjük, hogy szerencsések leszünk ezen egyesületünknek, úgy anyagi pártolás, mint pedig szellemi támogatás megnyerése által, rövid idő alatt sikerteljes lendületet szerezni.

Azért tehát óhajtanám: vajha sikerülne az, hogy — ez idáig előttem ismeretlen cikkíró ur, mondana le szerény egyesületünk iránti prosperálás megtagadásáról, és nyujtana inkább segédkezet, hogy karöltve minél több eredményt segíthetnénk gyűjteni, a jótéteménynek ezen valóban szent oltárára! egyesült jelszavunk legyen pedig:

„Tömörüljünk minden jó ügy körül!”

Az ifjuság egyesülete pedig — legyen ez bár mily színezetű — ki merné tagadni? méltó a támogatásra, mert a remény- és erőteljes ifjainktól várjuk, hogy váljanak a társadalom hasznos tagjaivá! kedves hazánknak hasznos polgáiraivá.

N. J.

HIREK.

— **A városi kapitány** ellenében írott mai cikkünk oda céloz, hogy a megtámadott hivatalnok sajtópórt indítsa ellenünk, hol állításainkat újabb vádakkal bővítve bebizonyíthassuk. E támadásokat mindaddig folytatni fogjuk, míg a dolog törvény elé nem kerül, hol a sértett jogérzetnek, a durva önkénykedésre való hajlam és hivatali elhatalmasodás ellenében, elégtételt kell szerezniünk a közönség érdekében.

— **Halálozás.** Következő gyászjelentést vettük: Gyuraesky János es. kir. nyugdíjazott törzssorvos saját és László fiának egy a számos rokonságnak nevében szomorodott szívvel jelenteli felejthetetlen nevének született Kaposi Krisztinának hosszas szenvedés után e hó 7-én reggeli 4 órakor történt gyászos ki-

multát. A boldogultnak hált tetemei e hó 9-én délelőtti 10 órakor fognak a helybeli közsírteremben eltakarítani. Az engesztelő szent mise pedig ugyan e hó 11-én reggeli 9 órakor fog megtartatni. — A temetés a legnagyobb részvét között ment végbe. Béke hamvaivá!

— **Guttman Vilmos** urat, a gelseit, királyi tanácsosi czímmel tüntették ki.

— **Szász Károly** n. kanizsai rajztanár, a ragyogó tehetségű Szász Gyula szobrász édes atyja elhunyt. Oly fiat adott a hazának, kivel nevének emléke még sokáig él!

— **Kossuth** befejezte emlékiratai harmadik kötetét s ezzel az egész munkát. Kossuth 20-án délelőtt adta fel az utolsó esomagot postára, mely már meg is érkezett Budapestre. A nagy munka Kossuthot el nem fárasztotta. Olyan élénk, sőt élénkebb most mint mikor munkájához fogott. Azt mondá befejezésekor, hogy nagy teher esett le vállairól.

— **Az iparos ifjuság** képző és segélyező egyesületében — úgy halljuk — öröndetes mozgalom indult meg. E mozgalom: egy felolvasási ctyklus rendezése, az esti, munka utáni órákban. Az első estétet N o b l József ur, az egyesület elnöke fogja betölteni eredeti regényének fölolvásával, esténként 8—10 óra között. Első felolvasás e hó 12-én tartatik. Fölvívjuk erre az ifjak s egészben is a közönség figyelmét. Az esteken, nem tagok is szívesen láttatnak.

— **Purim.** Izraelita polgártársaink az idén is nagy vigalom között tartották meg a purim-ünnepet, emlékeiük annak a csodás eseménynek, midőn a perzsa birodalomban az ellenük tervelt kiirtástól megmenekültek. Örömmünnepek tartják tehát s minden jómódú izraelita kötelességének tartja e napon megörvendeztetni szegényebb hitsorsosait. Este a gazdagabbak házaiban nyílt asztal van, mindenki meghívás nélkül részt vehet a mulatságban. Este álarozosok bolyongnak szerzetesét. Az imaházban istentisztelet tartatik, s ott a szentírásból Eszter könyvét olvassák föl.

— A kaposvári főrabbi úrnál mondott estén nagy fogadtatás volt s egy érdekes, rokonszenves epizód is játszódott le. Négy álarozos, kiknek külseje is elárulta a jobb módot, bukkant be, s már hosszabb ideig jelen voltak, mikor senki, még csak közölről se gyaníthatta: kik lehetnek? Pöl nem ismerték sehogy sem. Végre egyikök m e g s z ó l a l t s hangjáról ismerte meg a házi gazda, hogy rokona — N a g y v á r a d r ó l. Képzelték a bekövetkezett meglepetés öröme. N e g y e n j ö t t e k e l a h o s s z u u t r ó l s h o g y a kedélyes jelenetet végigjátszák: a koronában előbb átöltöztek álarozba, úgy mentek el a látogatásra. A jelen voltak nem győzik eléggé emlegetni ez izléeses jelenetet.

— **Tar Csátár** népszínművének „Siska Pistá”-nak előadása az iparos műkedvelők által mult szombaton zsufolt ház előtt folyt le a Koronában. Az előadás, leszámítva itt ott kis elmaradhatlan lámpalázt mi kívánni valót sem hagyott fönn. A czimszerepet T ó t h Lajos adta sok élénkséggel; jellemzetességgel s igen könnyeden. Az énekek is általában sikerültek. Előadás után táncz következett, mely jó kedvben, fájdalom azonban rövid ideig, mert csak reggelig tartott. Szívesen elhúzták volna másnap estig. Az előadás az ifjak egylete javára csinos jövedelmet hozott.

— **A kutyák** lövöldözését, a pusztítás e módját a „Somogy” is elítéli. Majd megállásuk, hallgatnak-e ő rá. Nem általában a kutyák pusztítása, nem az ellen, hogy a biztonságról netán törvényesen gondoskodnának, hanem az ellen van minden józan embernek kifogása, hogy az utcán, az emberi élet v e s z é l y e z t e t é s é v e l is puskáznak. Ez a hiba. G y ö k e r e s r e n d s z a b á l y o k i g e n i s k e l l e n e k i d e, d e n e m h e c z e z e k. Csakugyan kedverítő benyomást tesz a harag, melylyel némely urak eljárások szellőztetését fogadják, és i z g a t á s r ó l k o t y o g n a k. Azért veté föl a „Népjog” a mult számban, megérti e Leposits a különbséget, mely a kapitányi h i v a t a l fogalma és az ő személyének a sületlenkedése közt létezik. Ma újra kérdehetjük: érti-e?*)

— **A személyszállító** hajók forgalma a Dunán Budapest-Mohács között ismét kezdetét vévén, egyelőre a hajómenetek következőleg eszközöltetnek: Budapestről Mohácsra: hétfőn és esütörtökön 12 órakor délben. A hajók Szegzárdon éjjeleznek s onnét másnap reggeli 5 órakor tovább mennek. M o h á c s r ó l B u d a p e s t r e: kedden és pénteken 5 órakor délután. Baján éjjelezés és onnét tovább másnap 5 órakor. Pósta állomás úgy felfelé mint lefelé érintve nem lesz.

— **A helybeli segélyszövetkezet** márczius 8-án szerdán tartotta évi rendes közgyűlését. A gyűlésen számos részvényes megjelent. Elnök hangszolyozta beszédében, hogy mily szép eredmény mutatkozik az utolsó években, addig csak 4—500 részvényes volt mindenkor, 81-ben 1200, 82-ben már eddig 1454. Ezek után előterjeszti a 4 évről a mérleget, melyet a felügyelő

* Megmondtuk mi, hogy nem

Szedő.

bizottság megvizsgált, egyhangulag elfogadták, és az igazgatónak egy a választmányának felmentését megadták. Kopits János igazgató újból meg lett választva 3 évre, és az igazgatóválasztmány 1 évre, Hochstättér Ferenc ügyvéd mint ügyész 1 évre. A választás eredménye a következő: Igazgató: Kopits János. Aligazgató: Löw Mór. Választmány: Borowitz Manó, Goitein Benedek, Gróf Jakab, Honig Dávid, Kemény Samu, Kohu Miksa, Kolb Nándor, Kontráry Ferencz, Krum-pach József, Löwensohn Pál, Matolesy József, Oszmann Sándor, Preisner Károly, Németh József Fehér József, Deutsch Dávid, Póttagok: Dr. Ungár Lajos Hofbauer Ignác, Armuth Jakab, Beck Henrik, Vörös János, Veiller Salamon, Felügyelő bizottság: Kapotsffy Jenő, Fleischman Jónás, Oszmann Albert.

— **Kelemen Lajos** törvényszéki elnök ur elmozdított állásából. E feltűnő esemény okát nem tudjuk, de naponként észlelve az elnök ur jó egészségét, erejét, azt kell föltennünk, hogy nem önként vonult el a kaposvári törvényszék vezetésétől, hanem felsőbb helyről mozdították el. A törvényszék hivatalos hírhangzása ugyanis csak ennyit mond a legutóbbi „Somogy”-ban a dologról: „Dr. Laky Kristóf, az új törvényszéki elnök e hó végével jön véglegesen városunkba, hogy márczius elején működését megkezdhesse. A veszprémi törvényszék bíró tagjai febr. 28-án délben a „Koronában” ebédet rendeztek tiszteletére.” — Vagy talán a veszprémi törvényszéket érti? Az más.

— **Sajtóhibák.** Herczl János keresk. szak-tanár ur mult számunkban közölt igen szép cikkébe, sajnálatunkra néhány nyomda hiba csuszott be. Helyreigazítani bajos volna, de olvasóink bizonyára meg is értették a szöveget. Kár, hogy a prózai ólom oly boszantó súlylyal nehezedik a legszebb gondolatokra is.

— **Rövid hírek.** A dunai postahajók közlekedése már kezdetét vette. — **Mult héten** Kaposvárott egy közkatona lötte magát agyon. — **A fővárosban** alakult balatonvidéki kör Unger Alajos n. kanizsai képviselőt váasztotta meg tiszteletbeli elnökeül. — **A pécsi** dalárda, melynek egyik sajtósága a németiség volt, megbukott. — **Széplaky** Ferencz esperes, abaligeti plebános ur elhunyt. — **Keszthelyen** az izr. nőegylet mulatságot rendezett, mely az alap javára száz forintot jövedelmezett.

Márczius 15.

Márczius 15-ének kegyeletes ünnepélyére Kaposvárott az idén is, mint még eddig minden évben, megindult a mozgalom.

Normalis időkben nem zaj és tüntetés között szokott lefolyni az emlékezet e szép nyilatkozványa. Csendes összejűlekezés s néhány felkőszöntő és eszmecsere az akkori nagy időkről, ez is annyi, amenyiből kiállhat a márczius 15.

Voltak Kaposvárott, igaz, voltak s nem is oly rég emlékezetesb ünnepek, messzebbható mozgalmak és ezen e napon. Voltak de már — nincsenek. Lesznek e? Reméljük: igen. Gondoljuk: közöny és zsibbadtságnyomán következni fog egy újabb áram, következni egy emelkedettebb idő s akkor ismét oly inpozáns és hatékony lesz a márczius 15-ének megünnepelése, mint valaha volt.

Figyelmeztetjük t. polgártársainkat, miszerint körözvények fognak a városban széthordatni, méltóztassanak azok tartalmát tudomásul venni és a kitűzendő helyen és órában mentől számosabbban megjelenni. A napnak emléke megérdemli, hogy kegyeletes érzelem, magasztoshála keljen a szivekben, megérdemli, hogy mentől számosabbban vegyünk részt az ünnepélyen. A hely és idő megállapítása most képezi tanácskozások tárgyát.

NYILVÁNOS MONDANDÓ.

I.

Igen tisztelt szerkesztő ur!

Becsés lapja legutóbbi számában „y” alá-írással egy közlemény jelent meg, melyben — vonatkozva a Gigén történet Kovács Ferencz-féle tüzkáresetre megtámadva lettem. Ambár a hírlapi polemianak barátja nem vagyok, különösen akkor, ha „névtelen” történik a megtámadás, ezuttal mégis kénytelen vagyok ezennel azt kijelenteni, hogy az illető közleményben foglaltak valótlanok.

Ennek bebizonyítására szolgáljon a következő nyilatkozat, mely Kovács Ferencz ur gigei lakosnak sajtókezű írása és aláírása.

Alolirt hivatkozva a folyó év és hó 3-án megjelent „Népjog” című hetilapban megjelent közleményre, ezennel kijelentem az igazság érdekében, hogy nekem sem a Trieszti általános biztosító társasággal, sem pedig ezen intézet kaposvári főügynökével Fleischman Jónás urral,

tüzkárom telvételénél, sem pedig ennek kifizetésénél semmi bajom nem volt. 1882. márcz. 5. Kovács Ferenc s. k. gigei lakos.

Még meg kell jegyezmem, hogy véleményem szerint azon „y“ alatt nem rejthetik más, mint Löwy Dávid, ki nálam mint utazóügynök alkalmazásban volt, ki valószínűleg beszuját azért, mert jogos követeléselem egy részét ellene bíróság és foglalással is érvényesíttem, ekkép akarja ellenem kitölteni.

Végre még kijelentem, hogy jövőre bármit is írjon Löwy Dávid, vagy más „névtelen“ ellenem, vagy intézetem ellen, többé válaszolni nem fogok, mert én azon öntudatban, hogy soha jogtalant vagy méltánytalant senkitől sem követeltem, megnyugvást találok.

Midőn még az igen tisztelt szerkesztő urat kérésem, hogy ezen soraimnak becses lapja legközelebbi számában helyt adni sziveskedjék, maradtam teljes tisztelettel

Kaposvár, 1882. márczius 6.

Fleischman Jónás,
mint a triestri általános biztosító
társaság helybeli főügynöke.

II.

Ordódy Pál közlekedési miniszter ur ő excellenciájához.

Az országgyűlés a vasuti szabadjegyek ellen nyilatkozott, miként lehet tehát, hogy az állami kezelésű Duna-Drávai vasuton, a gyéren utazók nagy része szabadjegyes?

Ugyanezen vasut állami biztosítókat élvez, s mint hallani, némely évben még a kezelési költséget sem hozza be, mely rovatban fordul elő s ki fizeti meg hát azon kéjvonatok költségeit, midőn nagyobb és kisebb rangú vasuti hivatalnokok meg vendégeik salon-kocsin járnak látogatába?

III.

Tekintetes szerkesztőség!

A „kaposvári iparos ifjuság képző s segélyező együlete“ részéről f. hó 4-én rendezett színelőadással egybekötött táncvizsgálatom jöve delméről van szerencsénkövetkező kimutatásban beszámolni:

Befolyt belépti jegyek után 226 frt, felülfizetésekben 25 frt 60 kr., költség 122 frt 51 kr, marad tiszta jövedelem 129 frt 09 kr.

Felülfizettek: Székler Herman 2 frt. N. N. 4 frt, Mondschein S. 1 frt, Szabó János 40 kr, Strubli János 20 kr, Leposits Viktor 60 kr, Markos József 60 kr, N. N. Vilhelm Gyula 60 kr, Orovitz István 50 kr, Paterka József 50 kr, Suheidel Lajos 60 kr, Noszlovicz Róza 60 kr, Lutor János 1 frt, N. N. 20 kr, Szinlap 10 kr, N. N. 20 kr, Kohn Aladár 50 kr, Czekly Erazmus 2 frt, N. N. 20 kr, Krátky János 1 frt, Babochay Kál mán 1 frt, Weisz Mihály 50 kr, N. N. 50 kr, Szaller Vilmos 50 kr, Weisz Jakab 10 kr, Kolb Nándor 3 frt, Nobl József 2 frt, König Jakab 40 kr. Fogadják ezen kegyes pártfogásukért az egylet nevében hő köszönetünket.

Hálás köszönetünket fejezzük ki továbbá az összes nagy vendégfűzérnek, mely ez alkalommal is megtisztelte egyletünket, igen becses megjelenésével; ezen irántunk tanúsított jó hajlamuk nyilvánításából következtetni merjük, hogy kegyes pártolásukat jövőre is biztosítottak tekinthetjük, ernyedetlenül oda törekedvén, hogy városunk nagybecsű lakosságának kegyes támogatására mindig méltók lehessünk és maradjunk.

Kedves köteleességet teljesítünk végre még, midőn hő köszönetet fejezzük ki, Tar Csátár ural egyetemben, mindazon kedves hölgyeknek és tisztelt uraknak, kik színelőadásunknál készséggel és ügybuzgalommal közreműködni sziveskedtek, mi által egyletünknek dícséretet szereztek, tisztelt vendégeinknek pedig élvezetes szórakozást nyújtani segítettek.

Kaposvárott, 1892. márczius hó 8.

A r e n d e z ő s é g.

IV.

Szigetvárról írják nekünk:

Az izraelita iskolában a szegény sorsu gyermekek abban részesülnek, hogy csak 20 krajczár havi fizetés mellett mehetnek az iskolába. De emellett fájdalom minden alkalommal éreztetik szegényekkel, hogy azok, mert a legszebb megnevezésük „koldus“ és hogy in gy en tanulnak. Így történt márczius elsején is. É szegény gyermekek közül is egyik valamit szölt, ami A . . . r tanító urnak nem tetszett, kihuzta a padból, és Bach-korszak szerint úgy megbotozta, hogy orvosi látélet szerint a testén tizenöt botütés olvasható és napokig tart a felgyógyulása. A gyermek atyja természetesen felbőszült, még is előbb elment az iskola elnökhez, dr. K. I. urhoz panasza, ez elutasította, hogy nem árt a gyermeknek. Aztán elment ő kegyelmességéhez a tanító urhoz, hogy a dolog tényálását megtudja, de még csak itt járta meg. Mivel portás nincsen, jelentetlen lépett be, lakolt érte, mert ő kegyelmessége ki akarta dobni. Mivel az apa erősebb volt, hát csak szóváltás történt és amit egymásnak mondtak, nem titok, mert mindkét fél beadott becsület sértés panaszt a járásbíró-sághoz. Dél után ismét elment az apa a hitközség elnökéhez, hogy az ügyet intézze el, de ez szintén lepálta szegényt, azon hozzá tevésse,

hogy gyermekeit többé ne merészelje az iskolába küldeni, mert ki vannak ezenul zárva.

Folyamodom minden józan érzésű emberhez, hogy ez a tizenkilencedig században történhetik?
L. M.

V.

Tisztelt szerkesztő ur!

A Budapestest megjelenő „Pesti Hirlap“ mult év november 15 iki számában, Fekete Lajos és társai által, Szemes-Dombóvár közt építendő másodrendű vasutra nyert előmunkálati engedély közöltetett és megdícsértetett; erre én ugyanazon lapban november 23-án közölt cikkemben kimutattam a tervezett s görbe iránynak, nem csak az előtte álló sok akadály, de a kelenföld Dombóvári csatlakozás folytán s amellet, hogy roppant költségre kerülne, mit sem jövődélmezhetőségét s így károságát, de felhoztam azt is, hogy, ha már Fekete ur és társai, minden áron vicinalis vasutat akarnak építeni, ott van a Szemes, Mád, Tur, Fészerlak, kaposvári, majdnem asztalegyenességű s a tervezettnél sokkal rövidebb pályát adható völgy, melyen legalább is háromszorta olcsóbban volna vasut építhető s b. ezen cikkemre ugyancsak a Pesti Hirlapban megjelent, Igalból december 1-én egy nyilatkozat, mely azonban annyira nem látszott figyelni a közjóra, hogy kénytelen voltam rá december 10-én egy czáfolatot a Pesti Hirlapnak — mely láthatólag önként tette magát Fekete és társai leendő vasutjának közlönyévé — beküldeni, melyet azonban — „miért,“ nem tudom — nem közölt kétszeri megsürgetésemre sem, jóllehet — ha már előbb három közlésnek megnyitotta lapját — hirlapírói kötelme leendett azt is, mint nagyon is közérdekűt közölni.

E közben a nálam maradt fogalmazás véletlenül ugy eltévedt, hogy csak ma találhattam meg, s ámbár azóta nagyot ugrattunk egy végetes háboru felé, mégis azt hiszem, nem felesleges ezen tisztességes, megyei lapba a Népjogba mint egy is legilletékesebb fentemlített cikkem közlése, melynek tehát helyet kérek következőkép:

Olvastam a „Pesti Hirlap“ december 4 iki számában, „A Szemes-Dombóvári vicinalis vasut ügye Igalból“ cikket.

Mindenek előtt megjegyzem, hogy midőn Fekete Lajos és társai Szemes, Karád Igal, Szill-Dombóvár másodrendű vasuti előmunkálati engedélyéről olvastam, első sorban az egész országban, másodsorba pedig megyénkben a Báltaszék Zákányi másodosztályu, az állam által garantírozott vasutnak azon szomorú eredménye jutott eszembe, hogy az ország ezen alig 1 1/2 vagy 2% ot hozott, pedig igazán cultivált vidékeken, népes helyeket, élénk forgalmat érintő vonalokon, átfutó vasut után is, mennyi évi kamat garanciát kénytelen viselni, elannyira: hogy a kormány kényyszerülve lett, erre is kezét rátenni, s üzemébe venni, de azért évenként mégis csak ráfizet az ország, ebből kifolyólag méltán azt lehetett gondolni: hogy Fekete Lajos ur, mint nagyon is kormánypárti tabi képviselő — a mikor általam, mint a helyi viszonyokat teljesen ismerő által, e lap november 23-iki számában kimutattattott, hogy az előmunkálati irány, a midőn a Kelenföld-Dombóvári vasut miatt jövődélmét hozó forgalomra, már most láthatólag nem is számíthat, mily roppant hasztalan költségre kerülne — valószínűleg kamat garantírára számít.

Még azért is mutattam rá a Szemes, Karád, Igal, Szill, dombóvári, különben is görbe irány kiépítésének roppant — de hasztalan — költségességére, (melyet az igali névtelen cikk megczáfolni — mert józan ésszel nem is lehet — meg sem kísérelt), nehogy a kormány tán pártszempontból — a szilli kerület ellenzéki kamat garancia adatására tántorodjék.

Az igali cikk — mely különben ily kérdés érdemleges megvitatásának színvonalán nagyon is alól áll, e hiányból — érdek szempontokat állított fel, s minden helyes szakismeret méltánylása nélkül kisebbíti a Szemes, Boglár tulajdonképp pedig Mád, Tur, Fészerlaki vonalat, hclott azt nem tudja megczáfolni, hogy ezen vonal még cultiváltabb vidéken sokkal rövidebb olcsóbb lenne, mint az általa védelmezett, azt pedig nem gondolja meg, amikor érdekeltségeket említett, miképp az áll november 23-iki cikkemben: hogy most már a Dombóvár-kelenföldi csatlakozás miatt nincs jövődélemre kilátás, bármely, vagy akár a Fekete által tervezett, akár a Mád, Tur sat. vicinalis vasutnak.

Miután tehát érintett cikkem tényleg megczáfolható nem volt, az igali cikk csak melleleg utalt arra, hogy Boronyánál lenne az átvezetés Igalnak. Boronya község legelője benyulik ugyan az általam multkor említett keresztbe fekvő hegybe, de itt is hosszú alagutat kellene, apró kövekkel kevert porhanyó sárga agyagos altalajba furni, a melynek tetejét részben fiatal sűrű erdő borítván, ennek altalaj vize az alagut fölépére nehezülne, a mi annak épp ugy, mint a Budavár alattinak kiboltozását tenné szükségessé; mily roppant költségre kerülne csak, itt bármely átjutás is, mondanom sem kell, amellet, hogy egyebütt is minduntalan átmetszések vagy furások, feltöltések, lennének szükségesegek.

Ha mégis Fekete ur és társai tervezett — de sohasem prosperáló — vasutjukat ki akarják építeni, ezt tegyék saját zsebükből, de ne az ország kamat garanciája mellett, s ezt ne is kapjanak.

És ha erre aspirálnának keblük mélyében, reményljük, lesz a közlekedési miniszterium oly okos, hogy még az építkezés megkezdése előtt saját közegével megtekinteti Fekete és társai iránya mellett, a Bád, Tur, Mernye, fészerlaki völgyet is, s nem is eszközöl kamat garanciát, a csak az ország deficitet fokozandó káros forcírozott görbe vasutnak, az itt figyelmessé tett közvélemény ébersége s ellenzése folytán sem; mely által az utánna vágyó Karád, Igal, Szill és vidéke sem vesztené semmit; mivel előre láthatólag józanul kamat garanciát az ország nem adhat, a nélkül pedig vasutjuk kiépítése esetén oly súlyos áldozatokat kellene hozniok, melyeket még dedunokáik sem hevernének ki s igazán télen nyáron nagyobb sárba járnának vasutjukon, mint most s nélkül; mert az illető városok és helységek ne gondolják azt, hogy valaki országos kamat garancia nélkül több millió építési költséget koczkáztatna anélkül, hogy őket a fedezetbe be ne vonnák s velük vagyontukat biztosítékul le ne köttetnék. — Ez irányomban egykori barátságos jóakaratauk folytán — részükre adott szives figyelmemetem, melyet, ha rákerülne, bővebben is megvilágíthatok.

KOMÁROMI KRISTÓF.

SZÓRAKOZÁS.

„Hova hova?“ — kérdi a polgár komáját, kivel az utcán találkozik.

„Éret vágatok magamon“ — felel amaz.

„Hogy-hogy?“ — Beteg kend, mája fáj, szurása van?

„Dehogy, az adómat fizetem le — felel a kérdezett s befordul az adóhivatalhoz.

„N e m e n g e d a 4 8 b ó l.“ Pöre volt az adánci atyafinak, me g n y e r t e szerencsésen. De azért hevesen kijelenti, hogy ő apellál. A bíró kezdi neki magyarázni, hogy az apelláció szükségtelen, ő nyerte meg a pert. „De már uram — mond a polgár — én mégis csak apellálok. — De hát minek? kérdi a bíró. Azért uram, meg akarom mutatni ott fenn az uraknak is, hogy igazságom van!“

E d d m e g f e n e a h a l á l t, m é r t ö l t e m e g a k i r á l y t. A káromkodásnak ezen neme Szatmár, Szabolcs és Biharmegyékben mindenütt közönséges, s a ezigányoktól vette eredetét. Ugyanis a nagy Mátyás király halálát híven meg akarván gyászolni a nemzet, egy évre országszerte eltiltotta a zenét. Keserves volt a ezigány zenészekre, kik nem szeretvén a mezei munkát, a tapasztás pedig télen szünetelvén, nagyon megfogyadtak. De a nép dühétől félve nem merték az imádozt király nevét káromlani, hanem a halált szidták, hogy mért ölte meg a királyt.

Az asszony, az asszony!

— Közönséges történet. —

Közlő: Gaál Dénes

(Vége.)

— Ezen nem is csodálkozom, nagyságos asszony, minthogy én is —

— Igen? Igazán? Ön is szeret táncolni. És jól tánczol?

A kérdéseket élénken tette Adda asszony, s szemei sugarával elöntötte Lucas urat.

Lucas ur lehajtvá sötét gyűrűzött haju fejét, félénken susogá:

— Én is igen szeretek táncolni, és hiszem hogy — jól.

— Ah, az szép és kitünő! Én az előbb így gondoltam: önt velem viszem az estélyre. Az én öregem nem akar eljönni, ő nem tud táncolni, nemde Nándor? És igen unalmas, kimondhatatlan unalmas — de nemde, igazam van kincsem? Tehát önt magammal viszem. Itt éppen nem mulatságos, nemde, ön örömet el fog jönni?

— Nem tudom nagyságos asszonyom, hogy szabad-e ezt tennem — így minden meggondolás nélkül, idegen körben.

— Ez nincs előírva, én pedig eléggé ösmérs vagyok. Nemde Nándor, sokkal szebb és jobb lesz, ha ő velem jön. Mennyi az idő? Nyolcz óra? Oh, akkor itt az ideje. A koci már elő állott. Jó éjt öreg philister! Csókold meg Adadat, aztán belemerülhetsz lapjaidba és a bürse árfolyamaiba. Jó éjt öreg Nándorom.

A fiatal pár az előszobába állott. Ada asszony átveszi, a komornától hozott meleg fehér kendőket, melyekbe beburkolja magát. Ezzel kérdőleg tekintett Lucas urra.

— Ön nem szívesen jön velem? — A hang szemrehányó volt.

— Oh Willard asszonyság, s ön ezt kérheti?

Ada nézett reá, ezzel a legutolsó kendőt kötötte homlokára és hajára, melyet ajka alatt

megkötött volt. Mig fiaom kezei a kendő csomójával foglalkoztak, egyszerre kísérlőjéhez fordulva, tréfásan kiáltá:

— Nézzén ön meg engem, nemde úgy nézek ki, mint egy bepólyázott gyermek!
Ő reá nézett. Csaknem elnyelte forró tekintetével.

— Így csak egy angyal nézhet ki, mond Lucas ur szenvedélyvel, és a kocsiba segítve őt, helyet foglalva mellette, mely sebesen hajtvá, szállítá őket a rendeltetés helyére. Lucas ur megtörte a halgatást.

— Haragszik reám ön?

— Nem.

— Igazán nem?

— Nem.

— És mégis másfelé néz ön.

— Honnan tudja ezt ön, hisz itt sötét van.

— Én látom és érzem ezt, mert a szemek varázsát megérzi az ember.

Oh! Ada fölemelé selyem pilláit, tele és tökéletesen, és szeméit a mellette ülő fiatal emberre szegezte.

Lucas ur elbájlolva alig lélegzett.

— Istenem! mily szép ön! Ezzel keze után nyult Adának, melyet ez, hallgatva neki átengedett. Lucas ur előrehajolva Ada szemé közé nézett.

— Az első keringőt, susogá ő, nemde, ezt velem fogja ön táncolni?

— Mindenesetre, a kísérlő lovagé az első tánc.

— Ah úgy — tehát az én helyembe bárki is számolhatott volna, erre a kegyre.

— Ha más foglalná el az ön helyét, akkor igen. — De történetesen meg szokom választani lovagjaimat. Lucas ur Ada szavába vágva, kinek szeméit őt annyira elbűvölék, hogy magáról megfeledkezve, szólt:

— Oh Ada! Istenasszony! kiálta ő, és leterdelt az asszony lábához, és csókolt özönével borítá el piczi kezeit. A kocsit egy kapu alá hajtott. Kevés perc múlva, a fiatal pár, a tánczó sorok közt röpült. Ada szeméi fátyolosan tekintenek föl reá. Az övé égő tüzzel iparkodott elnyelni ezeket.

Sem a termet, sem az öltözékeket nem látják, a zene közömbös nekik, ők nem látnak és nem hallanak ezekből semmit.

A keringő megszűnt, a zene elhallgatott. A fiatal pár a melléktérbe vonult. Mindketten sebesen és nehezen lélegzenek.

— Nos mondja meg ön, jól tudok táncolni.

— Ó susogva, és hevesen lélegezve, mondja e szavakat: Igen! oh igen!

Már hajnalodott, mikor Ada hazatért. Egy szürke vékony vonal látszik az égen. Ada dideregve a kocsit szögletébe vonta magát.

— Nándor még fen van, szobája világos. Ó bizonyosan most is a bürze árfolyamait olvassa.

— Jó éjt, oh istenasszony, a viszontlátásra!

— Viszontlátásra a jövő szerdán ismét — ön a keringő istene.

A kocsit tovább robogott. Ada asszony ásitott, a mikor a szobába ért, halvány képét férjére emelte.

— Én oly fáradt vagyok édes szívem, czipőim rettenetesen szorítanak és Lucas oly kitünően tánczol. Én a legszebb voltam Nándorom!

A férj átölelte őt, és komolyságot színlelvé kérdé:

— Ugy? Hát ki kacsingatott? Vald meg csak!

— Én, de csakis Lucással, felelé Ada ártatlanul. Ah isteniesen tánczol ez az ember, ezt én mondom neked. Jamesons és Hardons asszonyok is ott voltak; és öltözötök valóban csodaszép volt.

Bort nem ittam, mert ugyis igen melegem volt; most pedig fáradt vagyok. Jó éjt, te árfolyam papir.

— Aludj jól szívem!

Willard Nándor mecsókolja gyermekes, édes arcát fáradt nevének, és ajtóhoz vezette.

— Itt visszafordította a nő fejét.

— Te Nándor, én mégsem viszem őt ismét legközelebb magammal.

— Két gyermekem?

— Hát két mást, mint Lucas urat?

— Ah úgy — mint akarod. Én megengedtem magamnak, hogy elfelejtsem őt. Eredj aludni, te korhely!..

CSIP CSUP

Fama-telefon.

— Eredeti címés találmány. —

Éltének vala mindig a legjobb szomszédi viszonyban; egyike egy, az ugynevezett „südbanya” korban álló özvegyasszony, a másika pedig egy jó tizeddel fiatalabb, ki még csak pár hét előtt füzte a családi öröm koszorujába, a csupa kedves szőlke honleánykából álló hatodik szál élő virágocskát.

Lévén pedig a két szomszéd között többféle rokonszenves hasonlatosság: minta gazdaasszonyok, kitünő kertésznők, fiatal korukban csárdástánczosnők, de még keresztnevük is egy és ugyanaz.

Laptulajdonos Szalay Imre.

Városunk sok szegénye áldva nevezi őket, de viszont ők is neveznek sokakat városunkbeliek közül, midőn jó szomszédi viszonyuk közepette — uramfia — nagyon szeretnek beszélgetni egyről is, másról is, ezekről is, amazokról is — no, amint jön.

Valának pedig azon kedvező helyzetben, hogy kertészi kedvenc foglalkozásuk közben, kertjükben, az alacsony karózatot át kényelmesen gyakorolhaták vala szomszédasszonyi ártalmatlan eszmecseréjüket, mit a gonosz világ nem átkodik gyakran „pletykának” nevezni.

Kezdvén pedig a kiméletet nem ismerős enyészett pusztító fogainak behatása alatt a karózat mindinkább roskadásnak indulni, az élelmes szomszéd (férj) elkerülhetlennek látta az újbóli bekaróztatást; elkészült vala a kifogástalan új deszkakerítés, de őh — hatalmas fáma! a szomszédnők elveszték vala a kényelmes közlekedési alkalmat, hogy szemtől szembe, szájból közvetlen a fülhöz jutó, ujdontat új, sokszor még az oldalon való kifurdalással is fenyegető „ártalmatlan” eszmecseréjüket közvetlen rendeltetésére helyére juttathassák.

Siete vala pedig az élelmes südbanya szomszédnő, befolyásának tudatában a jó szomszédnak elpanaszolni a szomszédnői „ártalmatlan” eszmecseré kényelmének ezen nehezen elviselhető hiányát, és könnyen megnyerte az előzékes szomszédot arra, hogy az új deszkakerítésbe egy ürt vágatott, a melyen át a két jó szomszédnő, régi

kényelemmel gyakorolhatják „ártalmatlan” fama-hivatásukat.

Ez a kaposvári első fama telefon nevezetes keletkeztetésének nagyszerű története. N. J.

Szerkesztői üzenet

Több egyet, legújabbán Budapestről a Balatonvidéki kör azzal a kérelemmel fordul hozzánk, hogy részükre a „Népjog”-ból ingyenes példányt küldjünk. E kérelmeket nem teljesíthetjük, nem is teljesítik sehol a világon. A mely kör az irodalmi kiadások legszükségesebb részét meg nem bírja, annak kár léteznie. Épen az egyeteknek illik lenniük az első előfizetőknek.

Gy. A. pleb. Az ígéret beváltása örömlünk szolgálat, igen köszönjük a szép költömet.

Sz. A. bps. Hasznavehetlen.

Szgtvr. Fölhasználjuk a mondandók közt.

Zs. I. bszf. Hiba készül, de parirozzuk.

D. F. bps. Köszönet, megérkezett.

B. P. hdr. Igen kemény, simításra szorul.

V. K. szl. Meg volt írva, hogy a képat Stern Mór kereskedő ur ajándékozta. Hegy ki festette, most nem tudjuk, de sikerültnek bizonyul.

K. E. hlyb. Anyira borsos, hogy —

R. E. ur Rosz rim, ronda rend — gyöngye.

K. L. helyb. A társadalmi osztályokról szóló cikkek számból kiszorult, egyébként jóles a jön.

V. H. krm., G. D. pl., V. K. pp., Cs. I. gyl., N. I. lhr., S. L. kezg P. T. pst. E k ü l d e t t.

Felelős szerkesztő

Krátky János.

540.

tkvi 882.

Baranyai Jánosné végrehajtatónak, Bálint Mihály végrehajtást szenvedő elleni végrehajtási ügyében.

I.

Árverési hirdetmény.

A marczalij kir. jbiróság mint tkvi hatóság részéről közhírré tétetik, hogy Boronyai Jánosné végrehajtatónak Bálint Mihály b. berényi lakos végrehajtást szenvedő ellen 432 frt és jár. iránt végrehajtási ügyben a kaposvári kir. törvényszék területén fekvő B. Berény község 421. sz. tjkvben foglalt A. I. alatti 1/4 telekből Bálint Mihálynak 595 frtra becsült tele részbeni illetősége 1882 évi május hó 4. napján délelőtt 9 órakor a B. Berény — község házánál megtartandó nyilvános árverésen eladatni fog.

Kikiáltási ár a fenti becsár, melyen alul is a fent körülírt ingatlan eladandó.

Árverezni kívánók tartoznak a becsárnak száztoliját készpénzben vagy óvadékképes papírban a kiküldött kezére letenni.

Vevő köteles a vételért három egyenlő részletben az árverés napjától számítandó 2, 4, 6 havi időközökben, s az árverés jogerőre emelkedése napjától számítandó 6 száztolij kamatokkal az árverési feltételekben megnevezett kir. adóhivatalnál lefizetni.

Az árverési feltételek az alólírt kir. jbiróság tkvi hivatalában a hivatalos órák alatt és B. Berény község előjáróságánál megtekinthetők.

II.

Árverési feltételek.

1. kikiáltási ár a b. berényi 421. sz. tjkvben foglalt A. I. alatti 1/4 telek és tartozékai fele részének becsértéke 595 frt.

2. Árverezni kívánók tartoznak a becsárnak 10 száztoliját bánatpénzül a kiküldött kezére letenni.

3. Vevő köteles a vételért három egyenlő részben és pedig az első részt az árverés napjától számítandó két hó, a második részt ugyan azon naptól számítandó négy hó, a harmadik részt ugyanazon naptól számítandó hat hó alatt, 6 száztolij kamatokkal, a marczalij kir. adóhivatalnál, a bírői letétek kezelését tárgyazó rendeletben foglalt szabályok szerint lefizetni.

4. Vevő köteles az épületeket a birtokba lépés napján tükzár ellen biztosítani.

5. Az árverés jogerőre emelkedésekor vevő a megvett ingatlanok és tartozékainak bírásába lép, mely időtől a megvett ingatlanok haszna és terhe is őt illeti.

6. 1881. 68. t. cz. értelmében a vétbizonyítvány árverési vevőnek csak azon esetben fog kiszolgáltatni, ha az árverés napjától 15 nap elatt a 187. §-ának megfelelő utó ajánlat nem tétetett.

7. Az átruházási költségek a vevőt terbelik. A tulajdonjog bekebelezése csak a vételár és kamatainak teljes lefizetése után fog vevő javára hivatalból elrendelteni.

8. Ha árverési vevő az árverési feltételek bármelyiknek eleget nem tesz, a megvett ingatlan az érdekeltelek bármelyikének kérelmére az 1881. 60. t. cz. 85. §-ai értelmében vevő veszélyére és költségére a bánatpénzt elvesztése mellett újabb árverés alá bocsátatni, és becsáron alul is eladatni fog.

Kelt Marczaliban a kir. jbiróság mint tkvi hatóságnál 1882. február hó 12-én

Berzsenyi,
ktr. aljbiró

7600. szám

tkvi: 1881.

Árverési hirdetmény

A kaposvári kir. törvényszék mint tkv. hatóság részéről közhírré tétetik, hogy Bank Anna Kelemen Józsefné végrehajtatónak, Bank György Hajmási János végrehajtást szenvedő ellen 115 frt, és járuléka iránti végrehajtási ügyében végrehajtást szenvedőnek a Hajmási 106 sz. tjkvben A. I. alatti fölvevő Bank György nevére bekebelezett telkibirtokra, ugya 701/881. számú végzés folytán a 106. sz. tjkvben foglalt A. I. birtoktestből lejegyzett végrehajtató javára bekebelezett végrehajtási zálogjog és becslés feljegyzésével a Hajmási 166. számú tjkvbe Hegedűs Anna Bank Györgyné javára átvezetett + 68/b. hr. szám alatt s tartozékaival együtt 299 frtra becsült ingatlan, ugyan a Hajmási 106. szám tjkvben + 554/d. hrszám alatti 84 frtra becsült ingatlan az 1882. évi Május hó 5-ik napján délelőtt 9 órakor Hajmáson a község házánál megtartandó nyilvános árverésen becsáron alul is eladatni fog.

Kikiáltási ár a fennebb kített becsár.

Árverezni kívánók tartoznak az ingatlan becsáranak 10% át o. e. készpénzben, vagy óvadékképes papírban a kiküldött kezéhez letenni.

Vevő köteles a vételért két egyenlő részletben, és pedig az első az árverés jogerőre emelkedésétől számítandó egy hónap alatt, a második ugyanazon naptól számítandó két hónap alatt 6% kamattal a kaposvári m. kir. adóhivatalnál lefizetni.

Az ezen árverési hirdetmény kibocsátásával egyidűleg megállapított árverési feltételek az alólírt tkvi hatóságnál (megyeház földszint balra 37. szám) a hivatalos órák alatt, — nemkülönben Hajmási község előjáróságánál megtekinthetők.

Kelt a kaposvári kir. törvényszék telek-könyvi osztályának 1882. évi február hó 17-én tartott tanács üléséből.

Löeszl m. k.
Jegyző.

Kelemen,
elnök.

Kiadja és nyomtatja Jéiteles Herman.